

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **L. P.**, IČO xxxxxxxxxxxx, bytem P., zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou v Olomouci, Veleslavínova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, Praha 1, Letenská 15, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2015 č.j. MF-13707/2015/1603-2/1917, **t a k t o**:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva financí ze dne 30.4.2015 č.j. MF-13707/2015/1603-2/1917 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800,- Kč do rukou zástupkyně Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2015 č.j. MF-13707/2015/1603-2/1917 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy jako správního orgánu prvního stupně ze dne 6.2.2015 č.j. MHMP 130435/2015 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a kterým bylo zároveň prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení žalobce také navrhuje, správní orgán prvního stupně shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“), tím, že dne 26.6.2014 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby částku 960,- Kč, přestože byl oprávněn účtovat částku maximálně 211,- Kč. Za toto jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 100 000,- Kč a dále mu bylo uloženo nahradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

Žalobce má za to, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí vycházejí

z nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný se pak podle žalobce i nedostatečně vypořádal se všemi žalobcovými námitkami. Správní orgány se podle žalobce rovněž nedostatečně vypořádali s existencí záznamu o přepravě a opírají svá rozhodnutí výhradně o výpověď paní S. učiněnou před zahájením správního řízení. Podle žalobce proti sobě stojí při zvažování důkazní situace vyjádření řidiče (žalobce), záznam o přepravě a výpověď svědkyně S. Správní orgány dávají nedůvodně přednost pouze svědecké výpovědi s argumentací, že svědkyně byla řádně poučena. Za nezákonné považuje tvrzení správních orgánů, že existence záznamu o přepravě č. 21 nemá žádnou důkazní hodnotu ve vztahu k otázce, kolik dopravce za předmětnou přepravu požadoval, a že výpověď svědkyně má v daném případě větší důkazní hodnotu. Správní orgány podle žalobce pomíjejí skutečnost, že žalobce měl po celou dobu jízdy řádně zapnutý taxametr a řádně vytiskl, doplnil a uchoval záznam o přepravě ve smyslu zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silniční přepravě*“). Podle žalobce je nutno k dokladu o zaplacení přihlížet jako k relevantnímu podkladu, zvláště za situace, kdy se řidič taxi nachází ve vozidle sám. Jinak by používání taxametru zcela ztratilo svůj význam.

Zároveň žalobce vznáší námitku k zajištění důkazu výsledkem svědka – paní E. M. S., který byl uskutečněn před zahájením správního řízení. Uvádí, že neměl možnost se k věci spontánně souvisle vyjádřit předtím, než mu byly kladeny otázky. Z protokolu není zřejmé, kdo je osobou T. H., v protokole označená jako „svědek“. Z uskutečněné výpovědi paní S. nelze jednoznačně prokázat, zda zmíněná jízda byla uskutečněna právě se žalobcem. Její výpověď nebyla uskutečněna za přítomnosti žalobce, který neměl možnost se výsledku zúčastnit ve smyslu ust. § 138 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), ačkoli to bylo možné následující den. V protokole není uvedeno ani místo bydliště svědkyně, je v něm uvedeno jako místo pobytu pouze „Norsko“. Z protokolu nevyplývá, že by svědkyně souhlasila s výsledkem v anglickém jazyce. Ze spisu není podle žalobce ani patrna doba, kdy měla jízda proběhnout, když tvrzení svědkyně a správního orgánu jsou odlišná. Žalobce namítá, že nebylo vyhověno jeho návrhu, aby byly ve správním řízení vyslechnuty všechny osoby přítomné kontrole včetně strážníků městské policie. Prvostupňové rozhodnutí pak neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, ani další údaje, které by popsaly skutek tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Pokud jde o uloženou sankci, je pro žalobce nepřiměřená (údajný majetkový prospěch převyšuje 133x), neodůvodněně přísná až likvidační (jak vyplývá z daňového přiznání za rok 2014). Jestliže správní rozhodnutí klade žalobci k tíži, že porušil podruhé cenové předpisy, pak žalobce poukazuje na to, že k předchozímu porušení došlo před téměř 9 lety, v roce 2006.

Pro případ, že by Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) nevyhověl žalobě v plném rozsahu, žalobce navrhuje, aby městský soud rozhodl tak, že se od trestu uloženého správním orgánem za správní delikt upouští, nebo tak, že se uložený trest snižuje v mezích dovolených zákonem.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K námitce, že žalobce postupoval v souladu s cenovými předpisy, když po ukončení jízdy vytiskl z taxametru záznam o přepravě, žalovaný uvádí, že důkaz o tom, jaká cena byla požadována, může poskytnout v případě různých tvrzení pouze svědecká výpověď. Ta podle žalovaného jednoznačně prokazuje, že žalobce požadoval po cestujících částku 960,- Kč, i když z taxametru vytiskl záznam znějící na částku 96,- Kč. K tomu žalovaný připomíná, že i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2005 č.j. 2 Afs 104/2005-81 uvádí, že *rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli*

taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby. Správní orgány považují výpověď svědkyně v dané věci za věrohodnou, neboť dopravce na rozdíl od svědkyně může používat i nepravdivé údaje, aniž by mu za to hrozil postih. K identifikaci svědkyně žalovaný uvádí, že jediným identifikačním dokladem zahraničního turisty je jeho cestovní pas a že název ulice a čísla popisného (zřejmě, pokud jde o bydliště takové osoby) není povinným údajem zapisovaným do cestovního pasu ani v České republice. Tlumočník pak podle žalovaného splňuje podmínku přítomnosti nezávislé osoby při výslechu. Skutečnost, že se svědkyně jelo více cestujících, zjistil kontrolní orgán přímo v rámci kontroly. Jedna z dalších cestujících paní H. T. připojila svůj podpis na protokol o výslechu svědka ke stvrzení pravdivosti výpovědi své spolucestující, i když zde žalovaný připouští, že lze přisvědčit námitkám žalobce, že tato osoba nebyla dostatečně identifikována, nicméně podle žalovaného nevystupovala jako svědek. K nepřítomnosti žalobce při výslechu svědkyně žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce ihned po vystoupení cestujících odjel zpět do centra. Usnesení o zajištění důkazu výslechem svědka bylo vydáno proto, že bylo zjištěno, že cestující jsou cizími státními příslušníky a nebudou mít do konce svého pobytu v České republice časový prostor k podání svědecké výpovědi. K další námitce žalobce žalovaný uvádí, že desetiminutové rozdíly v čase zahájení a ukončení jízdy nejsou takové, aby zpochybňovaly realizaci samotné přepravy. K výši pokuty žalovaný uvádí, že přítěžující okolností bylo, že se u žalobce jednalo o opakované porušení cenového předpisu (po správním deliktu z roku 2006) a že pokuta byla uložena ve výši deseti procent možného zákonného rozpětí. Uložená sankce pak musí podle žalovaného představovat pro pachatele negativní důsledek jeho protiprávního jednání.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na novou zákonnou úpravu účinnou od 1.7.2017 a s ohledem na její přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. posuzoval městský soud odpovědnost za přezkoumávaný správní delikt podle dosavadních právních předpisů, a to v senátním obsazení (viz čl. CXXXI a čl. CXXXII zákona č. 183/2017 Sb.); podle nových právních předpisů by ji posuzoval v případě, že by to bylo pro pachatele příznivější.

Městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 zákona o cenách.

Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i ze správního spisu vyplývá zejména, že

- k účasti na kontrolách provozování taxislužby včetně přezkoumávaného případu byl přizván tlumočník z jazyka anglického a španělského Mgr. T. E.,
- správní orgán prvního stupně vydal dne 26.6.2014 pod č.j. ODA-TAX MHMP podle ust. § 138 odst. 1 správního řádu usnesení o zajištění důkazu výslechem svědkyně, jménem E. M. S. s adresou místa bydliště „Norsko“, tedy výslechem provedeným

- téhož dne; usnesení podepsal v zastoupení ředitele odboru dopravních agend správního orgánu prvního stupně kontrolující Mgr. L. F.,
- podle dvoustránkového protokolu o výsledku svědka dne 26.6.2014 (čís. protokolu C/20140626/1/Fk) výše uvedená svědkyně E. M. S. (z jejích identifikačních údajů je v protokole uvedeno kromě jmen a příjmení jen datum narození, číslo pasu a jako místo trvalého pobytu pouze Norsko) mj. uvedla, že na taxametu byla zobrazena částka 960,- Kč a nebyla na něm vidět desetinná tečka, řidič požadoval částku 960,- Kč a od cestujících obdržel částku 1 000,- Kč, resp. 2 x 500,- Kč, jednalo se o vozidlo FORD S-MAX, SPZ xxxxxxxx, že jízda proběhla uvedeného dne od 22.15 do 22.30 hod. a že svědkyně nepožádala o vydání dokladu o zaplacení jízdy, jakož i to, že výslech svědkyně proběhl uvedeného dne od 22.55 do 23.20 hod.; z výše uvedeného protokolu dále vyplývá, že jej zmíněná svědkyně podepsala na jeho druhé straně, nikoli však na straně první, na níž je uvedeno procesní poučení o významu svědecké výpovědi, že jej dále podepsali L. F., který protokol sepsal, přizvaný tlumočník a jako „svědek“ T. H.,
 - výše uvedené přepravy vozidlem taxislužby se zúčastnily jako cestující čtyři osoby, a to E. M. S. a její tři kolegyně, že se jednalo o cizí státní příslušníky, že po vystoupení cestujících vozidlo odjelo, že cestující nebudou mít časový prostor do konce svého pobytu v České republice, že záznam o přepravě č. 21 neobsahoval účtovanou cenu, nýbrž cenu 96,- Kč a že žalobce nevytvořil podmínky pro výkon kontroly (viz protokol sepsaný kontrolním pracovníkem správního orgánu prvního stupně Mgr. L. F. dne 2.7.2014 pod č. T/2014 06 24/6/Fk,
 - ihned poté, kdy zákaznice vystoupily z vozidla taxislužby a odešly do pražského hotelu Kavalír, a poté kdy vozidlo odjelo, provedl výše uvedený pracovník správního orgánu prvního stupně ve spolupráci s rovněž výše zmíněným soudním tlumočníkem výslech svědka za přítomnosti zbylých ostatních cestujících (z úředního záznamu tří členů hlídkového útvaru Městské policie hl. m. Prahy ze dne 4.7.2014 č.j. MPPH 79574/2014),
 - částka 96,- Kč na stvrzence č.21 ze dne 26.6.2014, jejíž téměř nečitelné fotokopie jsou založeny ve správním spise,
 - podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mj. kontrolovaná a sankcionovaná jízda probíhala dne 26.6.2014 od 22.27 do cca 22.39 hod., v cílovém místě ve 22.50 hod, bylo vydáno usnesení o zajištění důkazu výsledkem svědkyně – jedné z cestujících, paní E. M. S., který následně proběhl za přítomnosti výše zmíněného tlumočníka, řidič taxislužby požadoval částku 960,- Kč, čímž překročil maximální cenu o 749,- Kč, uvedená svědecká výpověď paní S. má vyšší důkazní hodnotu než pouhé tvrzení dopravce, který může používat i nepravdivých tvrzení, přičemž mu na rozdíl od svědkyně nehrozí žádný postih, není povinností cestujících vyžadovat doklad o zaplacení, pokud se jim zdá cena vysoká, doklad o zaplacení by neměl žádnou důkazní hodnotu ve vztahu k otázce, jakou částku dopravce požadoval, skutečnost, že ostatní cestující nebyli vyslechnuti, správní orgán prvního stupně připouští, ale nejedná se o procesní vadu, svědecká výpověď jedné z cestujících je dostatečným důkazním prostředkem, ostatní cestující nebyli v cílovém místě ztotožnění, tudíž jejich dodatečný výslech ve správním řízení již není reálně proveditelný, přitěžující okolností v otázce výše pokuty (podle prvostupňového rozhodnutí ze dne 6.2.2015) byl fakt, že se dopravce dopustil porušení zákona o cenách již podruhé, poprvé v roce 2006,
 - podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného mj. bylo předražení přepravy o 749,- Kč zjištěno při výsledku jedné ze čtyř cestujících, který byl proveden po ukončení přepravy dne 26.6.2014 v Praze v hotelu Kavalír, tvrzení, že poučení

svědkyně není založeno ve spise, neodpovídá skutečnosti, neboť zabírá první stranu protokolu o výsledku svědka, pro odvolací správní orgán není mj. relevantní skutečnost, jestli řidič po jízdě vydal cestujícím stvrzenku, v otázce důkazní hodnoty záznamu o přepravě se odvolací orgán shoduje s názorem správního orgánu prvního stupně, pro ztotožnění další z cestujících, která svým podpisem na protokolu o výsledku svědka potvrdila pravdivost výpovědi své spolucestující, nebyl relevantní důvod, protože v této věci nevystupuje jako svědkyně, výslech svědků navrhovaných žalobcem (tzn. soudního překladatele, kontrolního pracovníka a hlídky městské policie) by do případu nevnesl nový pohled, obvykle podstatná je pouze výpověď očitých svědků přítomných ve voze, tedy cestujících, resp. alespoň jednoho z cestujících, pořízená svědecká výpověď jedné ze zahraničních cestujících dostatečně prokazuje podle odvolacího správního orgánu (žalovaného) skutečnost, že v daném případě došlo k porušení cenových předpisů.

Městský soud především hodnotí dokazování provedené ve správním řízení jako neúplné, nedostatečné a nepřesvědčivé. Nesouhlasí s argumentací správních orgánů, že uskutečnění svědeckého výsledku pouze u jedné ze čtyř cestujících ve vozidle taxislužby je dostačující. Nesouhlasí ani s argumentací, že výslech dalších osob, tedy kontrolujícího pracovníka správního orgánu prvního stupně, tlumočníka i strážníků městské policie by do případu nemohlo vnést nový pohled, zvláště když jejich výslech jako svědků by proběhl včas po procesním poučení o významu a důsledcích svědecké výpovědi. Nesouhlasí ani se zdůvodněním, že obvykle podstatná je pouze výpověď alespoň jednoho z cestujících. Právě naopak, ze správního spisu a ze všech okolností vyplývá, že správní orgán prvního stupně měl možnost provést další svědecké výsledky, resp. že mu v provedení svědeckých výsledků zúčastněných cestujících nic nebránilo, zejména pak výsledku paní T. H., kterou nechal podepsat protokol o výsledku svědkyně paní S. procesně nepřesvědčivým způsobem. Za nedostatečné považuje městský soud uvedení základních údajů týkajících se jak osoby svědkyně, tak i zmíněné paní T. H., která při sepisování protokolu o výsledku svědkyně vystupovala v nejasném procesním postavení, resp. postavení, jež ani správní orgány nedokázaly objasnit.

Správní orgán prvního stupně si při nezvykle urychleném pořizování jednoho jediného relevantního důkazu před zahájením správního řízení výpovědí zahraniční svědkyně musel být vědom, že při případném soudním přezkumu jeho postupu nebude mít soud reálnou možnost zopakování nebo doplnění tohoto důkazu, přestože mu to ustanovení § 77 odst. 2 s.ř.s. výslovně umožňuje, neboť případné předvolání svědkyně z Norska v důsledku její nedostatečné identifikace nebo zopakování jejího výsledku prostřednictvím mezinárodně dožádaného orgánu bylo postupem správního orgánu prakticky znemožněno. Přesto své prvostupňové rozhodnutí o pokutě opřel výlučně o jediný stěžejní důkaz, a to právě o uvedenou svědeckou výpověď, i když se v průběhu řízení u správního orgánu prvního stupně nabízelo provedení dalších důkazů. K reálné nemožnosti dovedení důkazního řízení do konce a případného doplnění dokazování výsledkem zmíněné svědkyně i její spolucestující T. H. se připojila i další procesní pochybení ze strany správních orgánů. Jen pro příklad lze uvést samotný protokol o výsledku svědkyně, z jehož fotokopie vůbec není zřejmé, zda svědkyně byla řádně procesně poučena, když na straně protokolu obsahující poučení chybí její podpis.

Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, městský soud se neztotožňuje se správními orgány v otázce jakési automatické nižší důkazní hodnoty výpovědi účastníka správního řízení oproti výpovědi svědkyně jen proto, že účastník správního řízení může údajně používat

i nepravdivých tvrzení a nemůže za to být potrestán. Nesouhlasí ani s tvrzením správních orgánů, že doklad (stvrzenka) o zaplacení ceny (zde taxislužby) nemá žádnou důkazní hodnotu ve vztahu k otázce, jakou částku prodejce (dopravce) skutečně požadoval. Uvedené závěry v hodnocení důkazů se neopírají ani o kritéria daná právními předpisy, ani o zjištění učiněná v daném přezkoumávaném správním řízení.

Co se týče stvrzenky z jízdy vozidlem taxislužby, je sice pravdou, že podle ust. § 21d odst. 4 písm. c) zákona o silniční přepravě je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxometru obsahující předepsané náležitosti, pokud o doklad cestující požádá, a proto nevydání stvrzenky cestujícímu, který o ni nepožádá, není chybou ani na straně řidiče, ani na straně cestujících, avšak v případě, kdy se provádí profesionální úřední kontrola, je s podivem, že správní orgán bagatelizuje význam tohoto jednoho ze stěžejních listinných důkazů a že se s jeho údaji dostatečně nevypořádal.

Hodlá-li správní orgán prvního stupně postihovat nepoctivé prodejce, zde provozovatele taxislužby, jde nepochybně o významnou kontrolní činnost. Při ní je však správní orgán povinen postupovat v řízení tak, že nebude docházet ke krácení procesních práv kontrolovaných osob a v jeho důsledku k možnému zpochybnění provedených důkazů.

Vadný procesní postup správního orgánu prvního stupně a v jeho návaznosti i žalovaného vedl ve svém důsledku k tomu, že ani městský soud se nemohl zabývat skutkovou stránkou problému, totiž tím, zda žalobce opravdu předražil předmětnou jízdu či nikoli. Nezbyvá než respektovat princip *in dubio pro reo* a při nedostatečně prokázaném skutkovém stavu ze strany správních orgánů uvěřit skutkovému tvrzení žalobce. Podklady shromážděné správními orgány a opírající se o jednu jedinou svědeckou výpověď, navíc tlumočenou nepřesvědčivým způsobem (když svědkyně norské státní příslušnosti vypovídala prostřednictvím tlumočnicka z angličtiny a španělštiny a když kontrolující pracovník správního orgánu prvního stupně ani tlumočnick nebyli slyšeni jako svědci), nejsou natolik přesvědčivé a věrohodné, aby na jejich základě městský soud mohl uvěřit správnosti a úplnosti přezkoumávaného správního verdiktu ukládajícího žalobci pokutu ve výši, kterou by bylo možno považovat i za likvidační a u níž by její likvidační charakter sice mohl být vyloučen, avšak jen tehdy, jestliže by si správní orgány přinejmenším ověřily žalobcova daňová přiznání a žalobcovy osobní a majetkové poměry. Důkaz provedený jedinou svědeckou výpovědí cizí státní příslušnice paní S., který není reálně opakovatelný, městský soud hodnotí ve vztahu k projednávanému přezkumu pokuty jako nedostatečný.

S ohledem na výše uvedené důvody městský soud dospěl k závěru, že ve správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když v důsledku neúplně provedeného a nepřesvědčivého dokazování mohl mít postup správních orgánů za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pro vady správního řízení proto městský soud rozhodl bez jednání (oba účastníci řízení výslovně souhlasili s možností rozhodnout věc bez nařízení jednání) podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve výrocích č. I a II tohoto rozsudku, aniž by se s ohledem na zrušovací důvod blíže zabýval námitkou týkající se výše uložené pokuty. Právním názorem, který vyslovil městský soud ve v tomto rozsudku, je žalovaný správní orgán v dalším řízení, kam se věc vrací, vázán (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení odpovídá ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní

poplatek ve výši 3 000,- Kč za žalobu, zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000,- za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému bylo vyhověno, a dále ji představují podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náklady na zastoupení advokátkou za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) včetně tzv. režijního paušálu podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Celkem tedy žalovaný nahradí žalobci náklady řízení ve výši 10 800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. října 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu